

Svajonų
ROMANAI

Aistra

BARBARA DUNLOP

Lovoje su prancūzu

9,40 Lt / 2012 gegužė–birželis

BEVERLY HILSO
HADSONAI

knygute.lt

Barbara Dunlop

LOVOJE SU PRANCŪZU

Trečiasis šešialogijos
„Beverli Hilso Hadsonai“
romanas

Versta iš Barbara Dunlop,
Transformed into the Frenchman's
Mistress, 2009
© Barbara Dunlop, 2009

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Dovilė Vaišvilaitė-Akdere,
vertimas iš anglų kalbos, 2012
© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010
© Dreamstime.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2012
ISBN 978-609-406-507-1

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Vėjo sušiauštais plaukais, dėl ilgos kelionės lėktuvu gerokai išsimušusi iš laiko ritmo Šarlotė Hadson pagaliau atsidūrė Prancūzijoje. Po vakarykščio brolio Džeko skambučio jai teko nutraukti kelionę su seneliu, ambasadoriumi Edmondu Kasečiu. Diplomataų kontingentas tuo metu viešėjo Naujajame Orleane, kur Šarlotė su seneliu buvo vaišinami vynu ir vakariene, kalbinami paties gubernatoriaus, poros senatorių ir visų iki vieno Luizianos merų, besiviliančių užmegzti verslo ryšius su turtinga Viduržemio jūros regiono Montalegrės tauta.

Tada paskambino Džekas, ir štai ji jau Provanse, pakeliui į Montkalmų šeimos pilį, kur ketino prašyti paslaugos. Koledžo laikų draugė Renė be galo nustebį ją pamačiusi, o kaip tik jos geranoriškumu Šarlotei ir beliko kliautis. Tai pirmas kartas, kai jos brolis ar apskritai kas nors iš Hadsonų šeimos įtraukė ją į *Hadsonų filmų* verslą. Todėl dabar ji be galo troško padaryti įspūdį.

Šarlotė augo Europoje su seneliais iš motinos pusės, o Džekas – kitapus vandenyno, Holivude, su Hadsonais. Su šia filmus kuriančia di-

nastija ji buvo susitikusi tik porą kartų. Nors visi šeimos nariai su Šarlote elgėsi mandagiai, ji aiškiai jautė, kad Hadsonai tarpusavyje glaudžiai susiję ir ją laiko pašaliete.

Tačiau šiuo metu nepagydomai serganti matriarchė Lilijana Hadson buvo pasiryžusi pagerbti velionio vyro norą ir paversti jų karo metais užsimezgsios meilės istoriją filmu. Visa šeima susitelkė įgyvendinti projektą, o filmą statyti nuspręsta Montkalmų pilyje.

Šarlotei atsirado galimybė įžengti į Hadsonų pasaulį.

Sustojusi priešais didingos akmeninės trijų aukštų Montkalmų pilies paradines duris ji giliai įkvėpė, tada timpltelėjo žemyn tiesų sijoną ir prie jo priderintą dramblio kaulo spalvos trumpą sportinį švarkelį. Storų graikinio riešutmedžio lentų durys su jose išpjautais senoviniais kampainio formos langeliais buvo bauginamai didelės. Senajam pasauliui atstovaujanti pilis atrodė įspūdingai. Šarlotė žinojo, kad ji priklausė jau daugeliui Montkalmų kartų, dar nuo tada, kai ją per antpuolį užėmė kažkoks karingas Montkalmų protėvis. Jos draugė Renė galėjo pasigirti įspūdinga kilme.

Šarlotė įkvėpė ir ištiesė ranką į puošnų durų skambutį; nepraėjus nė akimirksnio, duris plačiai

atvėrė oficialiai apsirengęs liokajus, kurio veido išraiška buvo tobula oficialumo ir mandagumo sintezė.

- *Bonjour, madame.*

- *Bonjour*, - atsakė jam Šarlotė. - Ieškau Renė Montkalm.

Tyrinėdamas Šarlotės išvaizdą liokajus sekundę sustingo.

- Ar jums paskirtas susitikimas?

Šarlotė papurtė galvą.

- Mano vardas Šarlotė Hadson. Mes su Renė draugės. Kartu mokėmės Oksforde.

- Madmuazelė Montkalm užsiėmusi.

- Bet...

- Man labai gaila.

- Gal galėtumėte jai bent pranešti, kad aš čia? - Ji vylėsi, kad Renė ateis vos išgirdusi Šarlotės vardą.

- Madmuazelės šiuo metu pilyje nėra.

Šarlotė svarstė, ar tai reiškia, kad ji yra mandagiai išprašoma.

- Jos tikrai čia nėra?

Liokajus nieko neatsakė, tačiau jo veido išraiška tapo dar griežtesnė ir oficialesnė - jeigu tai buvo įmanoma.

- Jei tik galėtumėte jai pranešti, kad...

- Nesklandumai, Henri? - pasigirdo gergždžiantis vyriškas balsas.

Ak ne. Tik ne Alekas.

- *Non, monsieur.*

Liokajaus vietą užėmė aukštas, aristokratiško grožio vyras ir Šarlotė instinktyviai atsitraukė. Renė brolis turėjo būti Londone. Ji dar vakar bulvariniame laikraštyje matė jo nuotrauką, kurioje jis buvo užfiksuotas šokąs ištaigingame naktiniame klube Vaitholo¹ gatvėje.

- Apgailestauju, bet Renė išvykusi į... - Jis staiga nutilo. Lūpas iškreipė grobuoniška šypseną. - Šarlotė Hadson.

Ji nieko neatsakė.

- Ačiū, Henri, - mandagiai, bet ryžtingai tarė liokajui Alekas, o jo žvilgsnis nė akimirką nenukrypo nuo Šarlotės.

Liokajui pasitraukus Alekas tingiai atsirėmė į durų staktą. Jis vilkėjo anglies juodumo *Cara-ceni*² kostiumu, klasikiniiais baltais marškiniais

¹ Gatvė Vestminsterijoje, Londone; čia įsikūrusios dauguma valstybinių įstaigų (čia ir toliau - vert. pastabos).

² Garsi kostiumus siuvanti italų firma.

ir ryšėjo tamsiu šilkiniu kaklaraiščiu, kuris buvo išmargintas ryškiais raudonais taškeliais. Tie taškeliai, regis, buvo kruopščiai medžiagoje išsiuvinėta Montkalmų šeimos herbo miniatiūra.

Besidaužančia iš jaudulio ir baimės širdimi Šarlotė nusprendė apsimesti jo nepažįstanti. Ji ištiesė ranką ir nusišypsojo savimi pasitikinčia šypsena.

- Nemanau, kad turėjome progą oficialiai susipažinti.

Na, šitai bent jau nebuvo melas. Vienintelis jų susitikimas toli gražu nepriminė oficialaus. Atvirkiščiai, jis buvo žeminantis, ir Šarlotė tegalėjo apsimesti, kad jo nė neprisimena.

- Ak, panele Hadson, mes tikrai oficialiai pažįstami. - Jo šiltas šiurkštus delnas apėmė josios ir Šarlotės nugara perbėgo virpulys.

Pasistengusi nutaisyti ramią veido išraišką ji klausiamai kilstelėjo antakį.

- Prieš trejus metus. - Alekas pakreipė galvą, akivaizdžiai provokuodamas pripažinti tiesą.

Šarlotė nepasidavė.

- *Ottobrate* puota Romoje, - toliau spaudė Alekas, o jo akys tyčiojosi. - Pakviečiau tave šokti.

Tada jis padarė kai ką daugiau nei tik pakvietė šokti. Per mažiau nei penkias minutes Alekas kone sugriovė jos karjerą.

Roma buvo vienas pirmųjų Šarlotės, kaip vyriausiosios senelio padėjėjos, pavedimų. Pasiskyrimas oficialia vyriausiaja padėjėja jai buvo svarbus žingsnis, ji visą vakarą jaudinosi stengdamasi kuo geriau atlikti savo misiją.

Stebėdamas jos veido išraišką Alekas šypsojosi vis plačiau ir plačiau.

- *Mano* atmintyje tai įsispaudę labai giliai, - tarė jis.

- Aš ne...

- Žinoma, kad prisimeni, - švelniai nutraukė ją Alekas, ir abu žinojo, kad tai tiesa. - Ir tau patiko.

Tikrą tikriausia tiesa.

- Tačiau tada mums sutrukdė ambasadorius Kasetis.

Dėkui seneliui.

- Šarlote? - paragino Alekas.

Ji apsimetė ką tik prisiminusi.

- Mėginai įduoti man savo kambario raktą, - rūščiai susiraukusi papriekaištavo ji.

- O tu jį paėmei.

- Nežinojau, kas tai. - Šarlotei tada buvo dvidešimt dveji, diplomatų rate ji buvo naujokė, o jis tik ir laukė progos pasinaudoti jos neišmanymu.

Netikėdamas Šarlotės žodžiais Alekas sukikeno, o ji pervėrė jį piktu žvilgsniu. Tada jis surimtėjo.

- Tą vakarą atrodei gražiai, - pasakė ir jau švelniau nužvelgė Šarlotės figūrą.

Ilgiau gniaužti įtūžio ji nebevaliojo.

- Tą vakarą mano tebuvo dvidešimt dveji.

Jis nerūpestingai gūžtelėjo pečiais

- Tai nereikėjo imti rakto.

- Buvau pasimetusi. - Ji iš tiesų ne iš karto suprato, kad kortelė, kurią Alekas jai įdavė, - viešbučio kambario raktas.

- Man rodė, kad beveik susiviliojai.

Protas jai sakė prikąsti liežuvį. Tačiau jausmai paėmė viršų.

- Pažinojau tave vos dvi minutes. - Gal kita moteris ir būtų susigundžiusi prašmatniu, pinigų nestokojančiu užmiesčio aristokratu, bet Šarlotei trumpas meilės romanas buvo nė motais.

- Tą vakarą stebėjau tave ilgiau nei dvi minutes.

Aleko žodžiai neleido jai blaiviai mąstyti. Jis ją stebėjo? Kaip susižavėjęs kavalierius ar kaip išskrypėlis prievartautojas?

Alekas žengtelėjo į priekį.

- Atrodei patraukli. Įdomi ir išsilavinusi, o tavo gebėjimas prajuokinti visus tuos vyrus tik įrodė, kad nestokoji humoro jausmo.

- Ir tau pasirodė sąmojinga įteikti man savo kambario raktą?

Jo rudos akys tapo lydyto šokolado spalvos.

- Nieko panašaus. Puotaėjo į pabaigą. Norėjau su tavimi susipažinti artimiau.

Ją apstulbino Aleko įžūlumas. Šarlotei, nors tuo metu jaunai ir naiviai, tai buvo oficialus vakaras ir ji jokiū būdu nebūtų užtraukusi nešlovės seneliui ir visai ambasadai išeidama su nepažįstamu vyru, ypač Aleku Montkalnu, gerai žinomū mergišiumi. Prancūzijoje jis vis dar buvo vienas geidžiamiausių viengungių. Moterims, su kuriomis susitikinėdavo, labai pasi-sekdavo, jei nepakliūdavo į bulvarinių laikraščių puslapius.

- O tau nešovė į galvą pakviesti mane kavos?

- Nesu iš kantriųjų. - Alekas nutilo, o Šarlotė šiaip ne taip atsispyrė pagundai pažvelgti į

tamsias akis, pamąstyti apie jo viliūgišką šypseną ar kilstelėtą kampuotą smakrą. Belikosis – tiesi, aristokratiška, šiek tiek išplatėjanti, tarsi gerianti jos aromata. – Tiesmuka taktika kartais suveikia geriausiai, – pridūrė jis.

– Nori pasakyti, kad žaidimas su raktu tau pavyksta? – Nuoširdžiai stebėtis Šarlotei nesisėkė. Turbūt daugybė moterų atiduotų viską, kad tik atsidurtų Aleko Montkalmo lovoje. Bet Šarlotė nėra viena iš jų. Ir niekada nebus.

Gudri Aleko šypsena patvirtino jos nuogąstavimus. Staiga, regis, žaidimas jam nusibodo. Jis išsitiesė, o veidas tapo dalykiškas.

– Panele Hadson, kadangi sesers nėra, gal aš galėčiau kuo nors pasitarnauti?

Šarlotė iš karto prisiminė, ko atvykusi. Ji suvokė padariusi didžiulę klaidą su juo ginčydamasi. Prisivertusi nusiraminti, atsiriboti nuo emocijų, kurias jai žadino Alekas, ji susitelkė į atvykimo tikslą.

– Kada René žada grįžti? – dar kartą pamėgino laimėti ji.

– Antradienio rytą. Ją iškvietė *Intérêt* į fotosesiją Maltoje.

Šarlotė žinojo, kad madų žurnalas *Intérêt*

priklauso Montkalmų korporacijai, o Renė – vyriausioji redaktorė. Antradienį bus per vėlu. Džekas jau šį savaitgalį turi žinoti, ar galės siųsti į pilį vyriausiąjį filmo vietos parinkėją. Pagrindinis fotografavimas turėjo prasidėti vasaros pabaigoje, taigi jie ir taip atsilieka nuo grafiko.

Šarlotė svarstė, ar nenuskridus į Maltą ir ten nepasikalbėjus su Renė. Tačiau suprato, kad vyriausiąją redaktorę žurnalas kviečiasi tik kritiniu atveju. O ji visai nenorėjo užklupti Renė įtemptu metu. Tai nepagelbėtų jos tikslui ir nebūtų teisinga taip elgtis su drauge.

Beliko Aleksas. Ji *taip* vylėsi, kad nereikės kreiptis į jį asmeniškai. Tačiau pasirinkimo nebuvo.

Sukaupusi visą drąsą ji giliai įkvėpė.

– Norėčiau kai ką su tavimi aptarti.

Aleko akys iš karto žybtelėjo, o lūpas iškreipė viltinga šypsena.

Šarlotei prireikė suimti save į rankas, kad atsispyrėtų spontaniškai kūno reakcijai. Ne veltui moterys iš Milano ir Prahos šokių aikštelėse priimdavo iš jo kambario raktus. Šis vyras gundė tarsi pati nuodėmė.

– *Entre*, – palikdamas siaurą tarpą tarp savęs

ir durų, rankos mostu pakvietė jis.

Šarlotė sudvejojo, bet galiausiai kvietimą priėmė ir prasibrovė pro jį vidun, jausdama, kaip dilgtelėjo petys, užkliudęs jo krūtinę.

- Vakarienė šiandien įprasta, - pranešė jis. - *La pissaladière*³. Ir atnešiu iš rūsio butelį 1996-ųjų Montkalmų *Maison Inouï*.

- Tai ne vyno ir vakarienės vertas pokalbis, - perspėjo ji, atsisukdama veidu į Aleką. Stambioji artilerija iš šeimos vyninės neįvilios jos į lovą.

- Esi Provanse, - uždarydamas duris švelniai paprieštaravo Alekas. - Visi pokalbiai čia verti vyno ir vakarienės.

Stengdamasi prisitaikyti prie apšvietimo Šarlotė sumirksėjo.

- Tai verslas.

- Suprantu. - Bet jo išraiška nepakito.

- *Ar tikrai?*

- *Absolument.*

Ji juo netikėjo nė per nago juodymą. Tačiau neturėjo kito pasirinkimo, kaip tik likti vakarienės. Džekui šios vietos reikėjo....

³ | picą panašus patiekalas, ruošiamas pietų Prancūzijoje.